

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 6To/38/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8617010347  
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 07. 2024  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8617010347.8

## Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD. LL.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 24. júla 2024 v trestnej veci obž. A. B. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. SK-1T/162/2017 zo dňa 30. júna 2023, takto

### rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B..

### odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. SK-1T/162/2017 zo dňa 30. júna 2023 bol obžalovaný A. B. uznávaný za vinného zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 25.12.2016 v čase o 21.57 hod. poslal v tom čase svojej manželke C. B., zo svojho mobilného telefónu prostredníctvom mobilnej aplikácie D. dve obrazové správy, z toho jednu s vyobrazením zastreleného diviaka a druhú s vyobrazením reklamného billboardu jeho predajne zbraní a streliva s názvom E. SP so zobrazením diviacej zvery v zameriavači puškohľadu, kde medzi týmito obrázkami bol text: „Vidiš, tak sa strielajú prasata. Ako banner sa ti paci?“ s tým, že ešte predtým jej počas telefonického rozhovoru povedal, aby si „začala strihať meter“, čo jej vysvetlil slovami „vyčkaj 30. december sa blíži, všetko sa dozvieš a uvidíš“, čo u nej vzbudilo dôvodnú obavu o jej život a zdravie a to najmä z dôvodu, že menovaný bol v čase skutku majiteľom predajne zbraní a streliva a zároveň držiteľom viacerých strelných zraní.

Za to mu bol uložený podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona s prihladnutím na § 36 písm. j/, § 38 ods. 3 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona okresný súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď odvolanie obžalovaný, ktoré neskoršie odôvodnil prostredníctvom zvoleného obhajcu. Obžalovaný považuje napadnutý rozsudok za nezákonný, vecne nesprávny, svojvoľný a zjavne arbitrárny, pričom neobsahuje náležitosti, ktoré vyžaduje ust. § 168 ods. 1 Tr. poriadku. Napadnutý rozsudok je v podstate stručným prepisom výpovedí viacerých osôb a citácie zákonných ustanovení, pričom ani výroková časť nezodpovedá požiadavkám ust. § 163 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku. Obžalovaný od vznesenia obvinenia namieta a argumentuje, že stíhaný skutok nie je trestným činom. Súčasne namieta závažné pochybenie súdu, ktorý napriek návrhu obhajoby odmietol vypočuť viacero svedkov, a zabezpečiť ďalšie podstatné dôkazy, ktoré smerovali k preukazovaniu obrany obžalovaného. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku ani len riadne nevysvetlil, prečo odmietol vykonať značnú časť dôkazov, ktorých vykonanie navrhoval obžalovaný. V tomto smere ide o svojvôľu

súdu. Následne strana obhajoby cituje svoju záverečnú reč z hlavného pojednávania na okresnom súde, v ktorej obžalovaný popiera svoju vinu, pričom ide o vyfabulovaný skutok, ktorý v podstate proti nemu vymyslela jeho vtedajšia manželka C. B., príslušníčka F. G. D. H. spolu so svojimi kamarátmi policajtmi a to za súčinnosti a za spolupráce s ostatnými OČTK ako Okresnej prokuratúry Svidník, Krajskej prokuratúry v Prešove. Skutková veta nenapĺňa znaky žiadneho trestného činu, nie to ešte trestného činu nebezpečného vyhrážania. V texte SMS správ nie je žiadne vyhrážanie, nie je tam žiadna vyhrážka, že niečo jej urobí, niečo sa stane, teda niečo konkrétne sa urobí, niečo konkrétne sa stane a pod. Poškodená nie je civilistka, ale vycvičená vytrénovaná policajka, dlhoročná príslušníčka policajného zboru, ktorá je držiteľkou zbrane, je v podstate vycvičená ako v sebaobrane tak isto aj v manipulácii so zbraňou, teda je osobitne vycvičená na to, aby odolala akémukoľvek útoku, ktorý je voči nej použitý. Poškodená nežiadala policajnú ochranu svojej osoby ani policajná ochrana jej nebola pridelená, čiže už len z toho je zrejmé, že asi ako vážne sa dôvodne obávala o život. Poškodená od počiatku klamala, tvrdila, že nikdy nedostávala od svojho manžela SMS - správy alebo akékoľvek obrazové správy, kde by bola vyobrazená zastrelená zver. Toto tvrdila asi pri dvoch výpovediach, v trestnom oznámení, pri nejakých prvotných výpovediach a v zásade toto svoje tvrdenie poprela pri znaleckom dokazovaní u G. G., ktorá na ňu v podstate zatlačila a vtedy sa priznala, že ju to zasiahlo a následne až po tomto znaleckom dokazovaní pri výsluchu tieto skutočnosti už potvrdzovala, že bolo úplne bežné, že jej manžel zasielal správy s vyobrazením zabitej zvery, k čomu ona mu pogratalovala, zablahožela. Strana obhajoby dáva do pozornosti znalecký posudok, ktorý vypracovala znalkyňa G. G. na osobu poškodenej, z ktorého je zrejmé, že poškodená má maximálne zvýšené lži skóre, z čoho vyplýva tendencia klamať a je tam v podstate zvýraznená aj tendencia, že táto chce poškodiť obžalovanému. Celé prípravné konanie je poznačená samou nezákonnosťou a to už od prijatia trestného oznámenia, kedy predmetnú vec prijímali kamaráti, kolegovia poškodenej na Obvodnom oddelení Stropkov. Títo sa nevytlúčili, títo ju bez problémov prijali napriek tomu, že neexistovalo žiadne bezprostredné ohrozenie poškodenej. Čo sa týka vznesenia obvinenia obžalovanému, toto vzniesol vyšetrovateľ G.. Vo vzťahu k tomuto uvádza, že tento vyšetrovateľ bol zjavne vylúčený a zaujatý a v danej veci vôbec nemohol konať a vzniesť obvinenie. Vo vzťahu k tomu bolo vykonané dokazovanie, aj tak nie úplne celé, ale je zrejmé aj z toho čo sa vykonalo, že tento vyšetrovateľ vrátane ostatných vyšetrovateľov sa vylúčil z trestnej veci týkajúcej sa brata obžalovaného, kde títo policajti uvádzali to, že sa vylučujú kvôli tomu, že ich kolegyňa C. B. má príbuzenský pomer s podozrivou osobou, teda I. B.. Potom bolo aj na súde oznámené, že tí istí vyšetrovatelia a policajti sa v roku 2018, 2019 prípadne aj neskôr vylučovali, kde podával trestné oznámenia priamo A. B., kde poukazovali na to, že poznajú C. B., majú s ňou pomer a tak isto aj ona s nimi. Pre obžalovaného ako bežného občana je takýto postup neuveriteľný, nepochopiteľný, nikto sa ničím nezaoberal z týchto námietok, tieto boli prehliadané a neboli riešené. Ďalej namieta, že v konaní pred súdom doteraz nebolo procesným spôsobom riadne rozhodnuté o viacerých námietkach zaujatosti a návrhoch na odňatie a prikázanie veci, ide tu aj o chyby konania pred súdom, ktoré by v podstate mali znamenať zrušenie akéhokoľvek rozhodnutia. Vo vzťahu k vypočutým svedkom uvádza, že týchto možno rozdeliť na takých, ktorí sú zo strany príbuzných poškodenej a na svedkov, ktorí boli navrhovaní obžalovaným, kde išlo aj o jeho príbuzných a aj o jeho klientov, prípadne priateľov, ktorí navštevovali spoločnú domácnosť obžalobného a poškodenej. Čo sa týka príbuzných zo strany poškodenej, to v podstate boli svedkovia, ktorí len tvrdili skutočnosti, ktoré len počuli od samotnej poškodenej, neboli účastní ničoho, nič nevideli, čiže v podstate ide o prakticky bezpredmetné výsluchy a to obzvlášť z toho hľadiska, že síce bola vypočutá poškodená, ktorá sa rozsiahlo vyjadrovala k danej veci, tak je zrejmé, že táto v danej veci klamala a všetky klamstvá boli odhalené, zjavné. Čo sa týka samotného výsluchu poškodenej tak tento je zjavne klamlivý, vymyslený, čiže z daných skutočností u žiadnej osoby nemohla vzniknúť reálne obava o život a zdravie. Čo sa týka svedeckých výpovedí príbuzných zo strany A. B., títo v podstate sa vyjadrili k tomu, čo ako zažívali. Osobitne brat I. B. veľmi jasne opísal o aký typ manželstva išlo a akým spôsobom sa nevhodne správala poškodená, ktorá v podstate aj napádala svojho manžela a správala sa celkovo neprístojne a agresívne v tomto ich vzťahu. Tu je potrebné zvýrazniť, že aj keď I. B. je bratom obžalovaného, tak z jeho výpovede vlastne vzišlo to, že na základe trestného oznámenia A. B. mal veľké problémy, chodil po políciách a hrozilo mu, žeby vlastne mohol byť aj trestne stíhaný. A napriek týmto skutočnostiam je zrejmé, že práve tento brat I. B. nemá dobrý vzťah k svojmu bratovi, napriek tomu tento vypovedal tak ako vypovedal a v podstate tým pádom zdevalvoval pravdivosť výpovede poškodenej. Čo sa týka ďalších príbuzných, tí tiež v podstate rozprávali väčšinou o veciach, ktoré mali z počutia. Ohľadne maloletých detí, v podstate súd vypočul iba C. B., keď táto mala už plnoletosť. Táto síce odmietla vypovedať, ale je zrejmé, že proti svojmu otcovi nikdy neuvádzala žiadne skutočnosti o tom, že by mal nejakým spôsobom napádať a týrať matku počas manželstva. Následne sa obhajoba obšírne vyjadruje k zaujatosti vyšetrovateľa G. v kontexte nálezu ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 44/2023 a tam uvádzané

závery sú aplikovateľné aj na predmetnú vec. Poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8To/30/2022 zo dňa 29.11.2022, ktoré sa týka prečinu nebezpečného vyhrážania, kde Okresný súd Humenné uznal za vinnú z prečinu nebezpečného vyhrážania obžalovanú osobu, avšak po odvolaní tejto obžalovanej osoby krajský súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a danú vec postúpil Okresnému úradu Humenné na priestupkové konanie, pretože nejde o trestný čin, ale že skutok by mohol byť prejedaný ako priestupok, na tam uvádzanom skutkovom základe. Obžalovaný nevyhľadával prítomnosť poškodenej, nebol s ňou dlhodobo v kontakte a táto už bola pred údajným skutkom viac ako polroka odsťahovaná na úplne inej adrese, a teda v podstate ani nevedel, kde ona býva. Neboli vykonané ďalšie dôkazy, ktoré boli podstatné pre danú vec a vzhľadom na všetky tieto uvedené skutočnosti je obhajoba tohto názoru, že obžaloba nikdy nemala byť prijatá na konanie tak ako to navrhovali a v prípade, že už bola prijatá na konanie, tak jediný možný záver ako v danej veci je možné rozhodnúť je ten, že súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom. Obžalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, eventuálne aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vo veci sám rozhodol rozsudkom tak, že podľa ust. § 285 písm. b/ Tr. poriadku obžalovaného oslobodí spod obžaloby.

V doplnení dôvodov odvolania, námietke zaujatosti a návrhu na odňatie a prikázanie veci doručené krajskému súdu prostredníctvom elektronických prostriedkov podpísaného kvalifikovaným elektronickým podpisom dňa 23.07.2024 o 16:13 hod, t.j. necelý deň pre konaním verejného zasadnutia, obžalovaný prostredníctvom obhajcu opätovne namieta a argumentuje, že stíhaný skutok nie je trestným činom. Výsluch svedka G. J. bol na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13.09.2022 vykonaný v rozpore so zákonom, pretože tento svedok kvôli zhoršenému zdravotnému stavu (uviedol porážku) nevedel sa bližšie vyjadriť ku konkrétnym skutočnostiam. Na návrh obhajcu došlo k prečítaniu výpovede tohto svedka z prípravného konania. Následne neskôr sudca sám iniciatívne začal odstraňovať rozpory, napriek tomu, že sudca nemôže sám iniciatívne odstraňovať rozpory, pretože dôkazné bremeno vo vzťahu preukázaniu viny obžalovaného je výlučne na prokurátorovi, ktorý bol nečinný v tomto smere, k čomu cituje ust. § 2 ods. 19, 119 ods. 2, 264 ods. 1, 2 Tr. poriadku ako aj rozhodnutia súdov. Sudca postupoval nezákonne a zaujato, pretože nikdy nepoložil otázku svedkovi zo strany poškodenej (jej rodinní príslušníci a príbuzní), ktorá by mala spochybňovací alebo preverovací charakter, pričom vo vzťahu k svedkom zo strany obžalovaného (jeho príbuzní a známi, resp. klientom navrhnutí svedkovia) sudca vždy položil otázku, ktorá by mala spochybňovací alebo preverovací charakter, a v tomto smere ide o nerovnaký a zaujatý prístup, pretože týmto sudca vždy a plne veril (bez akéhokoľvek overenia) výpovediam svedkov zo strany poškodenej.

Obžalovaný v ďalšej časti podania vzniesol námietku nezákonného senátu odvolacieho súdu (konkrétne senátu 6To), v súvislosti s tým, že ide o nezákonne určený a zložený senát odvolacieho súdu. Obžalovaný prostredníctvom obhajcu dňa 02.07.2024 podal žiadosť o preverenie pridelenia veci zákonnému sudcovi ohľadom veci vedenej pod sp. zn. 6To/38/2023 v zmysle ust. § 139e Vyhľadávky Min. spravodlivosti SR č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy. Dňa 04.07.2024 došlo k nahliadnutiu do kontrolného modulu aplikácie, ktorý obsahuje logy o súdnom spise vo veci vedenej pod sp. zn. 6To/38/2023, a taktiež došlo k vydaniu listinného potvrdenia obsahujúceho logy. Na základe tejto činnosti došlo k zisteniu nezrovnalosti vo vzťahu k prideleniu veci do senátu 6To. V súdnom spise sa na č.l. 1746 nachádza potvrdenie o generovaní náhodným výberom, z ktorého vyplýva, že dátum uskutočnenia náhodného výberu je uvedený ako deň 13.11.2023 v čase o 13:03:09 hod. Avšak z listinného potvrdenia obsahujúceho logy v zmysle ust. § 139e ods. 2 Vyhľadávky Min. spravodlivosti SR č. 543/2005 Z. z. vyplýva, že dátum a čas pridelenia veci je uvedený ako deň 13.11.2023 v čase o 13:03:20 hod. Nezrovnalosť tak zjavne spočíva v dátume a čase pridelenia veci, kde je rozdiel 11 sekúnd. Nezrovnalosť spočíva v tom, že z potvrdenia o prijatí veci na Krajský súd v Prešove na č. l. 1 747 vyplýva, že dátum a čas prijatia veci je uvedený ako deň 13.11.2023 v čase o 13:00:53 hod., kde na potvrdení už je uvedená sp. zn. 6To/38/2023, pričom z potvrdenia o generovaní náhodným výberom na č. l. 1 746 vyplýva, že dátum uskutočnenia náhodného výberu je uvedený ako deň 13.11.2023 v čase o 13:03:09 hod. Je zrejmé, že ani v jednom z troch potvrdení neseďí dátum a čas pridelenia veci, pričom je nevysvetliteľné, že vec obžalovaného bola prijatá na Krajský súd v Prešove dňa 13.11.2023 v čase o 13:00:53 hod. s uvedením senátu 6To a aj sp. zn. 6To/38/2023, ak k (náhodnému) prideleniu veci malo dôjsť podľa dvoch iných potvrdení v neskorších časoch (aj tak rozdielných). Z uvedeného vyplýva, že predmetná vec klienta bola na Krajský súd v Prešove prijatá a pridelená do senátu 6To skôr, ako došlo ku generovaniu náhodného

výberu. Obžalovaný je toho názoru a namieta, že jeho vec nebola náhodným spôsobom pridelená do senátu 6To, pretože náhodné pridelenie veci nevyplýva zo skúmaných potvrdení a dokladov.

V závere svojho doplnenia odvolania obžalovaný vzniesol námietku zaujatosti a to s ohľadom na toho, že vec nebola náhodným spôsobom pridelená do senátu 6To, keďže zastáva názor, že vec bola účelovo (zámerne) pridelená do senátu 6To, v ktorom je v zmysle rozvrhu práce pre rok 2024 náhradníkom - členom K. K. L.. Obžalovaný uvádza, že dnešného dňa (t. j. dňa 23.07.2024) mu oznámila osoba známa iba z videnia skutočnosti o tom, že čo vnímala počas posledného víkendu (20. až 21.07.2024) na C., v bare A.. Na tomto mieste mal byť v danom čase prítomný K. K. L., ktorý sa po požití alkoholu mal správať hlasno a hovoriť o tom, že B. bol zase v novinách a že B. bude čo chvíľa na Krajskom súde v Prešove právoplatne odsúdený za nebezpečné vyhrážanie, pretože budú rozhodovať jeho kamaráti, s ktorými to preberal a preto to vie, ako to skončí, a ktorí tiež majú B. a jeho obhajcu v zuboch kvôli tomu, že bola podaná úspešná sťažnosť na Ústavný súd SR a mohli byť dokonca disciplinárne postihnutí za to, a že jeho kamaráti urobia všetko tak, že B. väzba a ich skoršie rozhodnutia o väzbe a jej trvaní budú vždy považované za správne a zákonné, a že si sami nespochybnia, že tam väzba nikdy nemala byť, lebo to nevykazovalo trestný čin. Tiež bolo zvyraznené, že nikto na Krajskom súde v Prešove, žiaden zo sudcov kamarátov, nedopustí to, aby B. bol oslobodený a ešte k tomu neskôr odškodnený za nezákonné trestné stíhanie, lebo by si sami priznali, že pochybili pri väzbe, ktorá nemala nikdy byť. V súdnom spise sa na č.l. 1906 nachádza vyjadrenie K. K. L. o tom, že sa k osobe klienta cíti byť zaujatý, pretože keď rozhodoval o prepustení klienta z väzby, tak klient podal ústavnú sťažnosť. Z uvedeného vyplýva, že K. K. L. priznal svoju osobnú zaujatosť ku klientovi až teraz v roku 2024, a to napriek tomu, že táto existuje najneskôr od júna 2018. Obžalovaný preto týmto vzniesol námietku zaujatosti všetkých členov senátu 6To, a to K. M. C., K. G. N., K. A. D., ako aj ostatných sudcov Krajského súdu v Prešove pre ich nepriateľský pomer ku klientovi a obhajcovi, s poukazom na to, čo mal uviesť K. K. L. (ako je uvedené vyššie - že klient bude právoplatne odsúdený na Krajskom súde v Prešove, že to bolo prebraté na tomto súde medzi sudcami, ktorí sú jeho kamaráti a že zrejme všetci sa vyjadrili, že majú nepriateľský pomer ku klientovi a obhajcovi, a že sa bude rozhodnutím Krajského súdu v Prešove akoby kryť nezákonná väzba klienta). Ku obžalovanému sa teda dostala informácia, ktorá by mala pochádzať z prostredia Krajského súdu v Prešove (jej pôvodcom by mal byť K. K. L.) o tom, že jeho vec nebude rozhodnutá spravodlivo, nestranne, nezaujato a podľa dôkazov, ale že bude rozhodnutá podľa iných nezákonných kritérií. Následne cituje z viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu SR ohľadne zaujatosti a návrhov na odňatie a prikázanie veci. Zaujatosť sudcov Krajského súdu v Prešove pre nepriateľský pomer ku obžalovanému a obhajcovi v kontexte s novými informáciami, ktorých pôvodcom by mal byť K. K. L., o akejsi dohode o tom, ako sa rozhodne na Krajskom súde v Prešove o obžalovanom a prečo, nasvedčuje tomu, že obžalovaný nemá na Krajskom súde v Prešove zabezpečené právo na spravodlivý súdny proces a nezaujatého sudcu (nezaujatý senát). Je nepochybné, že ide o vážne vyhrotenie situácie, pričom medzi obžalovaným a sudcami Krajského súdu v Prešove sa vytvorila atmosféra absolútnej nedôvery, ktorá by mohla spochybniť objektivnosť rozhodovania. Obžalovaný pociťuje absolútnu nedôveru ku všetkým sudcom Krajského súdu v Prešove, pretože títo nepochybne majú priateľský vzťah s K. K. L. a tiež pociťuje nedôveru k tomu, že na Krajskom súde v Prešove by jeho vec bola spravodlivo a nezaujato rozhodnutá, obzvlášť ak pridelenie veci do senátu 6To sa javí byť zámerným a porušením náhodného výberu zákonného sudcu (senátu). Preto obž. A. B. z vyššie uvedených dôvodov podal aj návrh na odňatie veci v zmysle ust. § 23 ods. 1 Tr. poriadku a navrhuje, aby Najvyšší súd SR v zmysle ust. § 23 ods. 1 Tr. poriadku predmetnú trestnú vec vedenú na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 6To/38/2023 tomuto súdu odňal a prikázal ju inému krajskému súdu. So zreteľom na to, že je potrebné rozhodnúť o námietke zaujatosti a o návrhu na odňatie veci, ospravedlnil svoju neúčast' na verejnom zasadnutí nariadenom na deň 24.07.2024, ako aj neúčast' obžalovaného. V prípade, ak by súd rozhodol o námietke zaujatosti, v tom prípade obžalovaný oznámil, že proti rozhodnutiu o nevyhlúčení sudcov podáva sťažnosť. Rovnako obžalovaný dal pokyn náhradnému obhajcovi, aby proti rozhodnutiu o nevyhlúčení sudcov okamžite podal sťažnosť.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V prvom rade krajský súd skúmal, vzhľadom na podanú námietku zaujatosti a návrhu na odňatie a prikázanie veci, či je možné verejné zasadnutie vykonať a rozhodnúť na ňom o odvolaní obžalovaného. Ako vyplýva zo vznesenej námietky zaujatosti, dôvody na základe ktorých by malo dôjsť k vylúčeniu členov senátu 6To ako aj všetkých sudcov krajského súdu sú informácie, ktoré mali byť poskytnuté

obžalovanému osobou, ktorú pozná z videnia, o tom, čo vnímala počas posledného víkendu (20. až 21.07.2024) na C., v bare A. a ako sa tam mal K. L. vyjadrovať (viď vyššie uvedené). Ako ale vyplýva z čestného prehlásenia K. L., menovaný sudca bol v dňoch 16.07. až 23.07.2024 na zahraničnej leteckej dovolenke a na územie Slovenskej republiky priletel až dňa 23.07.2024. Je teda absolútne vylúčené, aby sa v dňoch 20. až 21.07.2024 nachádzal v rekreačnej oblasti C. a konkrétne v bare A.. Preto skutočnosti uvádzane stranou obhajoby, ktoré im mala uviesť osoba poznaná iba z videnia, sa nezakladajú na pravde a ide jednoznačne o klamstvo, ktoré im mala oznámiť táto osoba. Nemôžu potom tieto nepravdivé a zavádzajúce informácie ani úspešne vyvolať konanie o zaujatosti členov senátu 6To ani konanie o návrhu na odňatie a prikázanie veci. Ako vyplýva z publikovaného stanoviska Najvyššieho súdu SR (4/2021), medzi dôležité dôvody na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 Trestného poriadku patrí aj vylúčenie všetkých sudcov príslušného súdu z vykonávania úkonov trestného konania. Rozhodujúcou je v tomto smere existencia niektorého z dôvodu vylúčenia podľa § 31 Trestného poriadku, ktorý musí byť daný u všetkých sudcov príslušného súdu, resp. v prípade krajského súdu u všetkých sudcov dotknutého kolégia. Preto ak sa podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti vznesenej voči konkrétnemu sudcovi, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31 Trestného poriadku, nekoná, a teda takáto námietka nie je spôsobilá vyvolať konanie o vylúčení ani konkrétneho (jednotlivého) sudcu, o to viac nie je potrebné konať ani o návrhu na odňatie a prikázanie veci, ktorý je založený len na takejto procesne neúčinnnej námietke zaujatosti smerujúcej voči všetkým sudcom príslušného súdu (argumentum a minori ad maius). Z uvedeného možno vyvodiť záver, že pri posúdení návrhu na odňatie a prikázanie veci je podľa názoru krajského súdu rozumné a správne aplikovať príslušné negatívne vymedzenie ust. § 32 ods. 6 Tr. poriadku, ktoré bráni vznášaniu špekulatívnych a obštrukčných námietok zaujatosti, s ktorými Trestný poriadok nespája žiaden procesnoprávny efekt. V danej veci bolo o návrhoch strany obhajoby o odňatie veci konajúcim súdom a prikázanie inému súdu už viackrát rozhodované, naposledy uznesením Najvyššieho súdu SR dňa 15. mája 2024 pod sp. zn. 1Ndt/7/2024, pričom k jej odňatiu nedošlo, pretože neboli zistené dôvody na takýto postup. Najvyšší súd SR súčasne konštatoval, že neexistujú žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali obavu zo zaujatého konania a rozhodovania sudcov krajského súdu v trestnej veci obžalovaného a nezistil ani žiadne skutočnosti čo i len okrajovo naznačujú absenciu nestrannosti a predpojatosti týchto sudcov. Z vyššie uvedených dôvodov potom konajúci senát vznesenú námietku zaujatosti a návrh na odňatie a prikázanie veci vyhodnotil ako nespôsobilú vyvolať konanie o vylúčení ani konkrétneho (jednotlivého) sudcu, a ani o návrhu na odňatie a prikázanie veci, preto nebolo o nich rozhodované. Súčasne krajský súd konštatuje, že rozhodoval na verejnom zasadnutí v neprítomnosti obžalovaného, pretože na takýto postup mal splnené všetky zákonné podmienky uvádzané v § 292 ods. 1, 293 ods. 5, 6 a § 66 ods. 3 Tr. poriadku. Z uvedených ustanovení Trestného poriadku vyplýva, že verejné zasadnutie o odvolaní obžalovaného nie je možné konať (s výnimkou, ak obžalovaný s konaním v jeho neprítomnosti súhlasí alebo sa odmietne zúčastniť) iba vtedy, ak je vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo väzbe alebo ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje 10 rokov, čo v prejednávacom prípade nebolo. Odvolací súd zároveň obžalovaného riadne a včas upovedomil (tzn., že podľa § 292 ods. 1 Tr. poriadku jeho účasť na verejnom zasadnutí nepokladal za nevyhnutnú). Obž. A. B. si však upovedomenie o verejnom zasadnutí, ktoré mu bolo doručované na adresu ním určenú na doručovanie prostredníctvom Slovenskej pošty nevyzdvihol v odbernej lehote (§ 66 ods. 3 Tr. poriadku) a preto jej márnym uplynutím je zo zákona zásielka považovaná za doručenie (k uloženiu zásielky po opakovanom neúspešnom doručení došlo na pošte dňa 02.07.2024, a k uplynutiu lehoty 3 pracovných dní od uloženia v zmysle § 66 ods. 3. Tr. poriadku došlo dňa 08.07.2024, ktorý je aj dňom doručenia).

Zároveň odvolací súd konal s náhradným obhajcom, keďže zvolený obhajca sa verejného zasadnutia bez relevantných dôvodov osobne nezúčastnil. Za takýto dôvod nemožno považovať ani obhajcom proklamovanú potrebu rozhodnúť o vznesenej námietke zaujatosti a o návrhu na odňatie veci, na základe čoho ospravedlnil svoju neúčasť na verejnom zasadnutí nariadenom na deň 24.07.2024, ako aj neúčasť obžalovaného. Krajský súd teda na verejnom zasadnutí v neprítomnosti obžalovaného a zvoleného obhajcu, pri splnení vyššie uvedených zákonných podmienok prerokoval podané odvolania a dospel k tomuto záveru.

V prieskumnom konaní bolo zistené, že prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní vykonal v dostatočnom rozsahu dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe okresného prokurátora a boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom a postačujúcom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Zabezpečené dôkazy boli okresným súdom vyhodnotené v súlade so

zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú odrazom výsledkov dokazovania, s ktorými sa krajský súd stotožnil a tieto považuje za správne a z dôvodu neopakovania tam uvedených skutočností v celom rozsahu naň odkazuje.

Rozsudok súdu prvého stupňa obsahuje rozsiahle a podrobné odôvodnenie, ktoré v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. poriadku veľmi dôkladne a podrobne v odôvodnení rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri vyhodnotení vykonaného dokazovania. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a tiež akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázkach viny obžalovaného a uloženého trestu.

Odvolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti uviesť, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym zásadným procesným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, najmä pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetný skutok, stal spôsobom tam popísaným a že ho spáchal obžalovaný. Rovnako krajský súd považuje za potrebné konštatovať, že po preskúmaní obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu dospel k záveru, že výrok o vine obžalovaného A. B. bol založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akejkoľvek pochybnosti vylučujú akúkoľvek inú alternatívu skutkového deja, ktorý bol na základe týchto dôkazov ustálený. Preto aj odvolací súd dospel k presvedčivému a objektívnemu záveru, že nemožno mať žiadne pochybnosti o vine obžalovaného, pretože jeho vina bola preukázaná tak súborom priamych ako aj nepriamych dôkazov, pričom tieto dôkazy tvoria nepretržitú a súvislú niť, ktorá bez akýchkoľvek pochybností dovoľuje vysloviť záver o vine obžalovaného.

Obžalovaný má právo vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tieto hodnotiť podľa svojho presvedčenia, záväzné a konečné hodnotenie dôkazov jednotlivo i súhrnne však zákon zveruje výlučne súdu.

Keďže prvostupňový súd detailne rozvádza jednotlivé dôkazy, ktoré vo veci vykonal a následne ich starostlivo hodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia jednotlivo aj v ich súhrne, krajský súd preto len v krátkosti rekapituluje, že podľa názoru okresného súdu vo veci bolo preukázané, že obžalovaný prostredníctvom aplikácie D. zaslal poškodenej obrazové správy s vyobrazením zastreleného diviaka a bilbordu s textom, že „vidíš, tak sa strieľajú prasatá“, ako je to uvedené v skutkovej vete obžaloby. Táto skutočnosť vyplýva okrem výpovede poškodenej aj z obsahu mobilného telefónu obžalovaného, ktorý bol podrobený znaleckému skúmaniu a nakoniec to obžalovaný ani výslovne nepoprel. Okresný súd mal za to, že odoslanie správy s vyobrazením evidentne mŕtveho (zastreleného) tvora – či už človeka alebo iného živočícha s uvedeným textom možno považovať za vyhrážku smrťou (fotografia usmrtenie, resp. smrť priamo zobrazuje) a v kontexte ďalších skutočností bolo u poškodenej spôsobilé aj vzbudiť dôvodnú obavu. To, že manželstvo obžalovaného a poškodenej v tom čase nebolo harmonické a ideálne vyplýva okrem výpovede poškodenej aj z výpovedí v podstate všetkých svedkov, ktorí toto manželstvo poznali a vo veci vypovedali, ale aj zo znaleckých posudkov G. G. či komunikácie medzi obžalovaným a poškodenu extrahovanej z mobilného telefónu obžalovaného. Len svedkovi O. P. sa ich manželstvo zdalo byť harmonické, no tento svedok poznal vzťah obžalovaného a poškodenej viac-menej len sprostredkovane (z rozprávania obžalovaného), pričom aj tento svedok v závere svojej výpovede uviedol, že obžalovaný mal zvažovať podanie návrhu na rozvod manželstva. Prvostupňový súd ďalej uviedol, že skutok sa stal v čase, keď už bol podaný návrh na rozvod manželstva zo strany poškodenej, k čomu krajský súd poznamenáva, že o tejto skutočnosti mal obžalovaný zjavnú vedomosť, pretože mu to poškodená výslovne napísala. Medzi obžalovaným a poškodenu v čase skutku bola nepochybne napätá atmosféra, čo vyplýva aj z ich vzájomnej komunikácie prečítanej na hlavnom pojednávaní. Na druhej strane je pravdou, že aj v minulosti (pred skutkom) obžalovaný posielal poškodenej fotografie zastrelenej zveri a že mu poškodená k úlovku aj pogratalovala. Napr. aj 04.12.2016, t.j. cca 2 týždne pred skutkom jej takúto fotografiu poslal a ona mu pogratalovala. Je potrebné ale vyhodnotiť aktuálnu situáciu, atmosféru a vzťah medzi obžalovaným a poškodenu v čase

skutku. Z komunikácie zabezpečenej z mobilného telefónu obžalovaného je zrejmé, že obžalovaný poškodenej dňa 24.12.2016 (na štedrý deň), keď už poškodenej nežila s obžalovaným v spoločnej domácnosti, mala už iného priateľa, zažalal „pokojné sviatky“. Poškodenej na to vôbec nereagovala, a tak obžalovaný nasledujúci deň ráno (25.12.) zaslal poškodenej „vyčítavú“ správu – prečo nereaguje. Na to poškodenej výslovne napísala obžalovanému, že nevie čo ako on myslí, a preto radšej nereaguje a že má už toho dosť. Už z toho obžalovaný musel pochopiť, že poškodenej nemá chuť s ním komunikovať, najmä ak ukončila debatu zdvorilostným zaželaním „pokojných sviatkov“ (to bolo 25.12.2016 o 09.49 hod. ráno). Medzi poškodenej a obžalovaným následne neprebíhala žiadna komunikácia až do večera, keď obžalovaný zaslal poškodenej predmetné fotografie aj s predmetným textom. V tomto prípade ale (na rozdiel možno od iných takýchto fotografií z minulosti) úmyslom obžalovaného nemohlo byť pochválenie sa trofejou – novoulovenou zverou. Obžalovaný jej totiž evidentne zaslal tú istú fotografiu, ako jej zaslal už 04.12.2016, t.j. pred 2 týždňami, ale už doplnenú o predmetný text o tom, ako sa strieľajú prasatá. Potreba zaslania tejto fotografie doplnenej o uvedený text absolútne nevzišla ani z predošlej vzájomnej komunikácie a ani z aktuálnej situácie na strane obžalovaného (napr. aktuálne čerstvo ulovenej zveri). Naopak, komunikácia medzi obžalovaným a poškodenej v tento, ale aj v predošlých dňoch a spôsob ukončenia poslednej vzájomnej komunikácie svedčí o vzájomnom konflikte, napätí a neochote poškodenej komunikovať s obžalovaným, čo obžalovaného evidentne iritovalo (keď mu poškodenej neodpísala, znova sa jej vyčítavo ozval on). Z reakcií poškodenej v predmetný deň je zrejmé, že sa cítila byť obžalovaným obťažovaná a chcela pokoj. O takomto rozpoložení poškodenej svedčia aj závery znalkyne PhDr. Petrovej. Obžalovaný to musel z reakcií poškodenej v deň skutku vedieť a aj napriek tomu konal v priamom úmysle tak, aby v poškodenej vzbudil neistotu a strach, čo sa mu aj podarilo. Obžalovaný aj v minulosti komunikoval s poškodenej neurčito, v akýchsi viacmyselných inotajoch, čo je zrejme z ich vzájomnej komunikácie (neurčito jej oznamoval, že sa jej kráti meter, že sa blíži 30.12., že by sa mal skontaktovať s manželkou jej priateľa a pod.), o čom musel z reakcií poškodenej vedieť, že jej spôsobuje psychickú nepohodu, diskomfort, neistotu a obavy, pričom podľa názoru okresného súdu to bol aj cieľ obžalovaného – inak sa nedá vysvetliť napr. spomenutá poznámka o nakontaktovaní sa na manželku priateľa poškodenej, ale aj SMS správa zo dňa 09.12.2016, v ktorej obžalovaný poškodenej oznámil, že zašle zaujímavé foto jej rodičom a aj rodičom jej vtedajšieho priateľa. Nakoniec ho poškodenej aj v deň skutku výslovne upozornila, že nevie, čo on ako myslí, čím evidentne narážala na viacmyselnosť, resp. neurčitosť jeho komunikácie. Oprávnenú obavu poškodenej len potvrdzuje skutočnosť, že poškodenej vedela, že obžalovaný vlastní obchod so zbraňami ako aj viacero strelných zbraní. Poškodenej pritom vypovedala aj to, že už v minulosti na ňu obžalovaný mieril strelnou zbraňou a zabával sa na jej strachu a tiež vypovedala aj to, že jej hovoril, že vyzerá ako diviak. O tom, že poškodenej po doručení predmetných obrazových správ bola na tom psychicky veľmi zle, vypovedal aj jej brat G. L.. Jej matka I. L. vypovedala, že poškodenej sa bála a mala aj slzy v očiach. Vtedajší priateľ poškodenej I. E. vypovedal, že poškodenej bola po doručení predmetných obrazových správ rozrušená, bála sa a bola trochu mimo. Obžalovaný tak svojim úmyselným konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 ods. 2 Tr. zákona na chránenej osobe – v tom čase manželke.

Odvolací súd zároveň na tomto mieste poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku týkajúce sa hodnotenia výpovedí vypočutých svedkov a listinných dôkazov súdom prvého stupňa, kde súd presvedčivo zdôvodnil prečo a na základe akých skutočností a okolností vyhodnotil tieto výpovede za pravdivé/nepravdivé a osvojujú si tam uvedené závery v ďalšom naňho odkazuje.

Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že ustanovenie prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zákona poskytuje trestno-právnu ochranu pokojnému občianskemu spoluzitiu pred jeho hrubým narušením a to konaním, ktoré vzbudzuje dôvodné obavy o život, zdravie alebo spôsobenie inej ťažkej ujmy. Či ide o vyhrážanie spôsobilé vzbudiť u iného dôvodnú obavu, je nutné posúdiť so zreteľom na všetky konkrétne okolnosti prípadu. Je potrebné brať do úvahy povahu vyhrážky, porovnať fyzické a povahové vlastnosti páchatel'a s fyzickými a povahovými vlastnosťami poškodenej, ich vzájomný vzťah a podobne. Pod dôvodnou obavou je potrebné rozumieť vyšší stupeň tiesnivého pocitu zo zla, ktorým je vyhrážané. Dôvodná obava však nemusí vzniknúť, vyhrážanie však musí byť objektívne spôsobilé vzbudiť takúto dôvodnú obavu, preto nie je nevyhnutné, aby u poškodenej skutočne vznikla dôvodná obava uvedeného charakteru. Taktiež je potrebné skúmať, či vyhrážanie bolo doprevádzané chovaním, ktoré ilustrovalo odhodlanie páchatel'a vyhrážky splniť a z tohto bude potom možné vyvodiť, či vyhrážka bola spôsobilá vzbudiť dôvodnú obavu. Podľa názoru krajského súdu znak spočívajúci vo vyhrázaní obžalovaného nie je možné obmedziť len na vlastný obsah slovného (SMS –textového)

vyhlásenia a obrazového vyjadrenia a ich spôsobilosti, resp. nespôsobilosti vzbudiť dôvodnú obavu, ale je potrebné ich vykladať aj v spojení s ďalším konaním a prejavmi obžalovaného, ktoré by potom bolo, resp. nebolo možné vnímať ako vyhrážky spôsobilé vzbudiť u poškodenej takúto obavu. Hrozbu pritom možno prejavíť nielen priamym vyhrázaním, napríklad tak, že páchatel' niekomu oznámi, že jemu či niekomu inému (typicky blízkej osobe) sa stane nejaké násilie alebo iná ťažká ujma, ale aj nepriamo, ktorú môže páchatel' urobiť aj bezslovným (konkludentným) prejavom v prítomnosti obeť (gestom), napríklad priložením britvy ku krku obeť alebo i naznačovaním holou rukou na krku, že obeť podreže (gesto ťahaním otvorenou dlaňou vodorovne cez krk), ukázaním fotografií s mŕtvym telom, i bezslovným prejavom v neprítomnosti obeť, napríklad zaslaním známeho symbolu (ostrý náboj v obálke zaslaný obeť), zapálením vecí (typicky auta alebo stodoly) obeť. Rovnako tak môže páchatel' nepriamu hrozbu urobiť slovným náznakom, porovnaním, poukazom na niečo. Tento spôsob nepriamej hrozby môže spočívať aj v tom, že páchatel' dáva príklady toho, čo sa stalo iným ľuďom, keď nekonali tak, ako páchatel' chcel, že pripodobňuje obeť k niekomu, ktorý je po úraze na invalidnom vozíku, pripomína, že obeť je zraniteľná aj tým, že má blízke osoby, ku ktorým má citový vzťah a podobne (primerane porovnaj uznesenie NS ČR sp. zn. 8 Tdo 1239/2014).

Obžalovaný tým, že opätovne zaslal fotografiu zastreleného diviaka, pričom podľa výpovede poškodenej ju v minulosti k tomuto zvieratú prirovnával, s textom „vidíš, tak sa strieľajú prasatá. Ako banner sa ti páči“, v kontexte jeho predchádzajúcich vyjadrení, aby si začala strihať meter, čo nepochybne je spôsobilé vzbudiť dôvodnú obavu, pretože sa tým adresátovi týchto slov naznačuje, predostiera koniec/zánik niečoho (napr. počas existencie základnej vojenskej služby tento výraz zľudovel a znamenal koniec vojenskej služby) mohlo vzbudiť dôvodnú obavu u poškodenej o jej život. Poškodená sa podľa výpovede svedkov brata G. L., jej matky I. L. a vtedajšieho priateľa poškodenej I. E., ktorý bol bezprostredne pri poškodenej po prijatí týchto MMS správ, bála, bola rozrušená a mala aj slzy v očiach. Ako to už krajský súd konštatoval vo svojom uznesení sp. zn. 4Tpo/1/2017 zo dňa 17.01.2017, vyobrazenie mŕtveho, zastreleného, zakrvaveného zvieratú v súvislosti s reklamou na zbrane a strelivo a v kontexte existujúceho konfliktného manželstva, sú objektívne spôsobilé vzbudiť u iného dôvodnú obavu o jeho život, či zdravie, a to aj za situácie, že v osobe poškodenej ide o príslušníčku PZ, ktorá je cvičená v sebaobrane a je držiteľkou zbrane a je taktiež vycvičená v manipulácii s ňou, pretože ani tieto skutočnosti by objektívne nemohli zabrániť jej ublíženiu na zdraví, či živote, ak by sa obžalovaný naozaj rozhodol strelnou zbraňou ublížiť. Aj keď sa obžalovaný bráni, že z jeho strany išlo len o pochválenie sa trofejou medzi poľovníkmi a vyžiadanie si názoru poškodenej na novú reklamu jeho predajne, odvolací súd zastáva názor, že ide o tvrdenie nepresvedčivé a to v kontexte konfliktného manželstva (obžalovaný okrem iného vinil poškodenú z toho, že sa s ním nechceli stretávať jeho dcéry) a opätovného odsťahovania sa poškodenej zo spoločnej domácnosti s obžalovaným a začatia nového partnerského života s iným mužom.

Konanie obžalovaného bolo preto po právnej stránke zákonným spôsobom kvalifikované ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona, keďže obžalovaný svojím konaním popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku, naplnil po subjektívnej a objektívnej stránke obligatórne náležitosti súdeného prečinu. Vo všeobecnosti je potrebné najprv skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody, alebo povinnosť súdu ukladať len trest odňatia slobody.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom zistil len existenciu jednej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v ustanovení § 36 písm. j/ Tr. zákona (obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život) a preto pri ukladaní trestu bol povinný postupovať podľa ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zákona, t.j. znížiť hornú hranicu trestnej sadzby o 1/3 a trest ukladať v rozmedzí od 6 mesiacov do 26 mesiacov, s čím sa stotožnil aj krajský súd.

Pri preskúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie alebo zmenu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov.

Prvostupňový súd pri hodnotení osoby obžalovaného z listinných dôkazov zistil, že obžalovaný bol doteraz jedenkrát súdne trestaný a to pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zákona (z.č. 140/1961 Zb.) a iné, rozhodnutím Okresného súdu Svidník sp. zn. 2T/150/2003 zo dňa 14.12.2004, pričom v skúšobnej dobe sa osvedčil a hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený. Pred skutkom sa dopustil 2 priestupkov a to: 14.01.2014 (t.j. takmer 3 roky pred skutkom) podal nepravdivé čestné vyhlásenie na úseku zbraní a streliva, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 30,- Eur a dňa 17.03.2016 (9 mesiacov pred skutkom) porušil pravidlá cestnej premávky, za čo mu bola uložená pokuta 10,- Eur. Okresný súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery preto správne vychádzal jednak z hodnotenia osoby obžalovaného a jednak závažnosti činu. S poukazom na hore uvedené skutočnosti možno konštatovať, že súd prvého stupňa v rámci všeobecných zásad platných pre ukladanie trestov dostatočne vyhodnotil všetky okolnosti, ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti, pričom zväžil aj okolnosti na strane obžalovaného. Krajský súd sa preto stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa ohľadne výšky trestu a má za to, že uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na 8 mesiacov, zodpovedá zásadám pre ukladanie trestov, ako z pohľadu individuálnej, tak aj z pohľadu generálnej prevencie.

Zákonu zodpovedajúce je aj rozhodnutie prvostupňového súdu o spôsobe výkonu uloženého trestu. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je teda rozhodnutie okresného súdu o tom, že výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovaný vykoná v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia zákonné. Odvolací súd konštatuje, že boli splnené zákonné podmienky pre výkon takehoto trestu, vzhľadom na to, že obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním tohto trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného s týmito sa krajský súd nestotožnil a odkazuje na vyššie uvedené skutočnosti a okolnosti, ktorými sa riadil pri preskúmaní napadnutého výroku o vine, pričom na základe z hora uvedených dôkazov, mal aj odvolací súd za preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku, z ktorého bol uznaný za vinného a tento je trestným činom. Dôvody odvolania uvádzané obžalovaným sú vo svojej podstate ich zopakovaním a k ich uplatneniu už došlo v rámci prvostupňového konania (najmä v záverečnej reči obhajcu), pričom okresný súd na ne adekvátne, podrobne a vyčerpávajúco v napadnutom rozsudku zodpovedal (viď čl. 13-18). Aj keď obžalovaný namieťa, že súd nepostupoval správne pri hodnotení dôkazov, je potrebné poukázať na to, že poškodená vo vzťahu k spáchanému skutku vypovedala v prípravnom a súdnom konaní konzistentne, bez žiadnych významných rozporov a ňou uvádzané skutočnosti a okolnosti spáchanej trestnej činnosti boli verifikované aj ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi – MMS správami od obžalovaného, výpoveďami svedkov G. L., I. L., I. E., znaleckým posudkom JUDr. Ing. Radoslava Hromeka, znalca v odbore kriminalistika, odvetvie kriminalistická informatika, kriminalistická fotografia ako aj ďalšími listinnými dôkazmi (napr. prečítanou telekomunikáciou medzi obžalovaným a poškodenou, prečítanou výpoveďou, resp. prehratým DVD záznamom z výpovede dcéry obžalovaného Q. B., ktorá uvádzala skutočnosti o spolužití rodičov, ako obžalovaný vulgárne nadával poškodenej aj im, ako sa ho bojí a pod.). Nemal preto ani krajský súd dôvod neveriť takto učinenej výpovedi poškodenej, ktorá usvedča obžalovaného zo spáchaného prečinu. Podstatou podaného odvolania je totiž snaha obžalovaného dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciiach požiadavky obžalovaného dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobil prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bol aj zákone subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je totiž ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Tdo 36/2015 zo dňa 25. augusta 2015).

Ohľadne návrhov obžalovaného na vykonanie ďalších dôkazov –vypočutie dcéry Q. B. a ďalších príslušníkov PZ, okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia presvedčivo zdôvodnil, prečo ich

vykonanie nepovažoval za potrebné, s čím sa stotožnil aj krajský súd. Rozsah vo veci vykonaných dôkazov považoval aj krajský súd za dostatočný na vydanie rozhodnutia, keď dôvod nevyhovenia návrhu obžalovaného na vykonanie navrhovaných dôkazov je podrobne ozrejmenej v odôvodnení prvostupňového rozsudku. Takýmto postupom súdov pritom nemohlo dôjsť k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu, keďže za to nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku, resp. pri uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. poriadku. Obžalovanému bolo pritom plne umožnené uplatnenie jeho práv, keď treba zmieniť najmä právo navrhovať dôkazy vo svoj prospech, či právo vyjadrovať sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, čo obžalovaný intenzívne a rozľahlo využil. Posudzujúc v kontexte celého trestného konania nemožno teda v danej veci hovoriť o porušení práva obžalovaného na obhajobu. Porušenie práva na obhajobu nemožno odvíjať ani od iného hodnotenia dôkazov obžalovaným oproti tomu, ako to vo veci učinil súd prvého stupňa. Súčasťou jednej zo základných (všeobecných) zásad trestného konania, a síce zásady zabezpečenia práva na obhajobu, je aj právo obvineného požadovať, aby v trestnom konaní boli zistené všetky okolnosti svedčiace v jeho prospech. Súčasne je potrebné zdôrazniť, že toto jeho právo však neznamena automaticky povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdov vykonávať všetky ním navrhované dôkazy (§ 2 ods. 10 a § 272 ods. 3 Tr. poriadku). Súd, vykonávajúci dokazovanie vo veci, totiž čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zväžení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila. V týchto súvislostiach odvolací súd ale pripomína, že kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy strán konania na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania, a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.

Podľa dlhodobej ustálenej súdnej praxe (pozri napr. R XX/XX-XX.) súhrn nepriamych dôkazov k preukázaniu viny obvineného musí tvoriť logickú a ničím nenarušenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obvineného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. V posudzovanom prípade je potrebné uviesť, že obžalovaný bol zo spáchania žalovaného prečinu usvedčovaný predovšetkým priamymi dôkazmi – výpoveďami poškodenej I. C. B., ktorej hodnovernosť, napriek snahe obžalovaného nebola žiadnymi inými dôkazmi spochybnená, ale aj nepriamymi – výpoveďami svedkov G. L., I. L., I. E., znaleckým posudkom JUDr. Ing. Radoslava Hromeka, znalca v odbore kriminalistika, odvetvie kriminalistická informatika, kriminalistická fotografia. Uvádzané priame a nepriame dôkazy vo svojom súhrne vytvárajú už spomenutú uzavretú reťaz dôkazov neumožňujúcich iný záver ani o priebehu žalovaného skutku ani o osobe páchatel'a než ten, ku ktorému dospel okresný súd. Nie je teda pravdou, že v danom prípade neexistujú žiadne iné dôkazy, ktoré by obžalovaného usvedčali zo žalovanej trestnej činnosti a že ide tu len o situáciu „tvrdenia proti tvrdeniu“.

K cyklicky opakovaným námietkam zaujatosti strany obhajoby vyslovených jednak proti orgánom činným v trestnom konaní tak aj konajúcim súdom, krajský súd poukazuje na to, že v danej veci bolo opakovane o nich rozhodované jednak na úrovni príslušného vyšetrovateľa, riaditeľa OR PZ a KR PZ, konajúcich okresných a krajských prokuratúrach ako aj Generálnej prokuratúre SR. Taktiež sa nimi zaoberal ako okresný, krajský súd tak aj viackrát Najvyšší súd SR, pričom tieto sú v podstate postavené na obdobnej argumentácii týkajúcej sa možnej zaujatosti namietaných osôb. Vo vzťahu k nim bola zo strany konajúcich orgánov strane obhajoby poskytnutá dostatočná a právne relevantná argumentácia vysvetľujúca, prečo a na základe akých dôvodov nebolo týmto návrhom/námietkam a neskôr aj sťažnosťami obhajoby vyhovené. Preto odvolací súd z dôvodu ich opätovné neopakovania na nich v celom rozsahu odkazuje, osvojujúc si tam uvedené dôvody. Nebol tiež preukázaný ani obhajobou tvrdý nepriateľský vzťah sudcov krajského súdu voči obžalovanému či jeho obhajcovi, pričom aj keď je K. L. náhradným členom senátu 6To, tento sa žiadnym spôsobom nezúčastňoval na konaní a rozhodovaní v tejto trestnej veci obžalovaného. Konajúci senát súčasne sa ohradzuje a popiera obhajobou tvrdenu vopred pripravenú akúsi „dohodu“ sudcov o tom, že obžalovaný bude právoplatne odsúdený krajským súdom, keďže uvádzané skutočnosti sa nezakladajú na pravde.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tým, že rozhodnutie okresného súdu nespĺňa požiadavky v zmysle § 168 ods. 1 Tr. poriadku, ako mu to vytýka obžalovaný. Práve naopak, odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa všetky kritéria vyžadované Trestným poriadkom a nemožno ho už vôbec považovať za arbitrárne a preto námietku obžalovaného o neprímeranosti rozsahu odôvodnenia považuje odvolací súd za právne irelevantnú a spôsobilú konštatovania, že požiadavka náležitého odôvodnenia rozhodnutia sa zásadne spravuje parametrom kvality, nie parametrom kvantity.

Krajský súd nemohol prihliadnuť ani na odvolacie dôvody obžalovaného, ktorými namietal, že prvostupňový súd sa nevysporiadal so všetkými námietkami obžalovaného v odôvodnení svojho rozhodnutia. Odvolací súd zhodnotil, že spôsob, akým sa okresný súd vysporiadal s relevantným námietkami obžalovaného v odôvodnení svojho rozhodnutia je postačujúci a súd prvého stupňa náležite a správne aplikoval príslušné ustanovenia právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú vec, zodpovedal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na právne významné obhajobné argumenty obžalovaného a realizoval tak jeho ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, súčasťou ktorého je aj právo účastníka konania, aby v rozhodnutí súdu boli uvedené dostatočné dôvody, na základe ktorých súd rozhodol vo veci.

K naposledy predloženým odvolacím námietkam obžalovaného ohľadne nezákonnosti výsluchu svedka G. J. a nepridelenia veci náhodným spôsobom do senátu 6To, krajský súd uvádza, že sa nestotožnil ani s výhradou obžalovaného týkajúcej sa aktivity súdu pri vykonávaní dôkazov. Je možné uviesť, že súd nie je pomocníkom orgánov činných v trestnom konaní a má rozhodovať na podklade pred ním navrhnutých a vykonaných dôkazov, to ale nezabavuje súd možnosti vykonať dôkazy, ktoré procesné strany nenavrhli, ak to prispeje k správne a zákonne rozhodnutiu vo veci (viď § 2 ods. 11 Tr. poriadku). Prvostupňový súd pritom sám iniciatívne nevyhľadával úplne nové dôkazy, práve naopak, išlo o svedka strany obhajoby, ktorého sama navrhla v súdnom konaní vypočuť (viď čl. 917), keďže prokurátor ho v podanej obžalobe vypočuť nenavrhoval. Neobstojí ani tvrdenie obžalovaného, že nebol dodržaný zákonný procesný postup pri výsluchu tohto svedka, keďže bol to práve obhajca, ktorému konajúci samosudca umožnil vypočuť tohto svedka, pričom samosudca až po vyjadrení tohto svedka, že už uplynula dlhá doba od vtedy a mal aj závažné zdravotné problémy, mal menšiu porážku a už si veci nepamätá, sa dotazoval, aby uviedol, čo si z toho nákupu pamätá, pričom aj obhajca a prokurátor následne kládli tomuto svedkovi doplňujúce otázky k predmetnému nákupu a až potom, po návrhu obhajcu, bola prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania, ktorú on potvrdil a kedy bol následne svedok ďalej vypočúvaný a dotazovaný obhajcom, prokurátorom a sudcom k rozporom v jeho výpovediach. Teda bol dodržaný procesný postup tak ako je uvedený aj v obhajobou zmienenom rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo/26/2013 zo dňa 18.06.2013 (uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 6/2014 ako judikát R 87/2014). Napokon tento výsluch nebol ani jediným či rozhodujúcim dôkazom na preukázanie viny obžalovaného, pretože skutočnosti, o ktorých vypovedal tento svedok, boli práveže v prospech obžalovaného (nejaká žena, poškodená, mala v obchode obžalovaného kričať naňho, že spala aj s inými osobami- príslušníkmi PZ a obžalovaný mu neskôr pri rozhovore uviedol, že má s ňou problémy).

Ku pochybnosti vznesenej obhajobou ku neprideleniu trestnej veci obžalovaného náhodným spôsobom do senátu 6To, odvolací súd dôrazne odmieta akúkoľvek manipuláciu s náhodným pridelením spisu, pretože táto bola podľa jeho názoru zákonným postupom cez elektronickú podateľňu náhodne pridelená do konajúceho senátu. Ani obhajobu poukazovanú na tzv. „časové nezrovnalosti“ na uvedenom závere nemôžu nič zmeniť a ide vyslovene o špekuláciu zo strany obhajoby. V tejto trestnej veci bolo, ešte pred podaním samotného odvolania, o návrhoch obžalovaného, námietkach či sťažnostiach rozhodované aj v iných senátoch krajského súdu, pričom nikdy nevznikla pochybnosť o zákonnosti náhodného pridelenia. Konajúci predseda senátu vylučuje, aby mal akýkoľvek dôvod či záujem, aby mu bola práve táto trestná vec obžalovaného pridelená na rozhodovanie ako zákonnému sudcovi. Predseda senátu obžalovaného osobne nepozná, nemá pomer k veci ani procesným stranám a obhajcu obžalovaného pozná len z jeho advokátskej činnosti.

Záverom krajský súd len dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinštančnom súdnom konaní totiž rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné,

aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. K ďalším odvolacím námietkam obžalovaného, pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, krajský súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na základe štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.  
jednohlasný

**Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.